

Bruksela, dnia 23.11.2016 r.
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

Proponowane zmiany rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) stanowią element pakietu legislacyjnego obejmującego również zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych lub CRR), dyrektywy 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD IV) i dyrektywy 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków).

W ostatnich latach UE przeprowadziła gruntowną reformę ram regulacyjnych w zakresie usług finansowych w celu zwiększenia odporności instytucji finansowych w UE, w dużej mierze opartą na ogólnościowych standardach uzgodnionych z międzynarodowymi partnerami UE. Pakiet reform obejmował w szczególności rozporządzenie (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych lub CRR) i dyrektywę 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD IV) w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami, dyrektywę 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków) w sprawie działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji oraz rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM).

Środki te zostały podjęte w odpowiedzi na kryzys finansowy, który wybuchł w latach 2007–2008. Brak odpowiednich ram zarządzania kryzysowego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zmusił rządy z całego świata do podjęcia działań na rzecz ratowania banków po kryzysie finansowym. Późniejszy wpływ na finanse publiczne, a także niepożądane zachęty do obciążania społeczeństwa kosztami generowanymi wskutek upadłości banków unaocznily konieczność przyjęcia innego podejścia do zarządzania kryzysami bankowymi i ochrony stabilności finansowej.

W ramach Unii i zgodnie z istotnymi działaniami, które zostały uzgodnione i były podejmowane na szczeblu międzynarodowym, w dyrektywie 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków)¹ oraz w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji)² ustanowiono solidne ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zapewniające możliwość skutecznego zarządzania kryzysami bankowymi i łagodzenia negatywnego wpływu tych kryzysów na stabilność finansową i finanse publiczne. Jednym z fundamentów nowych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest instrument „umorzenia lub konwersji długu”, który obejmuje

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

umorzenie długu lub konwersję wierzytelności bądź innych zobowiązań na kapitał własny zgodnie z wcześniej ustaloną hierarchią. Z narzędzia tego można korzystać do pokrywania strat ponoszonych przez instytucję, która znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, oraz do wewnętrznego dokapitalizowania takiej instytucji, aby zagwarantować przywrócenie jej rentowności. Oznacza to, że ciężar upadłości instytucji będą musieli ponieść akcjonariusze i inni wierzyciele, a nie podatnicy. W odróżnieniu od innych jurysdykcji w unijnych ramach naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków upoważniono już organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do określenia dla każdej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej („instytucji”) minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obejmującego wysoce umarzalne i łatwo poddające się konwersji zobowiązania, z którego należy korzystać w celu pokrywania strat i dokapitalizowywania instytucji w przypadku ich upadłości. Komisja przyjęła niedawno akty delegowane regulujące kwestie związane z praktycznym wdrażaniem tego wymogu³.

Na szczeblu międzynarodowym Rada Stabilności Finansowej opublikowała w dniu 9 listopada 2015 r. istotne warunki dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”), które zostały przyjęte tydzień po zakończeniu szczytu grupy G-20 w Turcji⁴. Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat globalne banki o znaczeniu systemowym, zwane w przepisach Unii globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, muszą dysponować wystarczającą kwotą zobowiązań zapewniających możliwość pokrycia dużych strat („mogących podlegać umorzeniu lub konwersji”) w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrycia strat i dokapitalizowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r.⁵ Komisja zobowiązała się do przedstawienia do końca tego roku wniosku ustawodawczego, który umożliwiłby wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przed uzgodnionym terminem, który upływa w 2019 r. Ponadto Komisja zobowiązała się do dokonania przeglądu obowiązujących przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, aby zapewnić pełną zgodność z uzgodnionym na szczeblu międzynarodowym standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat, biorąc pod uwagę ustalenia zawarte w sprawozdaniu Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), które Urząd ten jest zobowiązany przekazać Komisji zgodnie z art. 45 ust. 19 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Wstępna wersja tego sprawozdania została już opublikowana przez EUNB w dniu 19 lipca 2016 r.⁶, natomiast sprawozdanie końcowe ma zostać przekazane w grudniu 2016 r.

Choć ogólne ramy przewidziane w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i w rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozostają ważne i solidne, głównym celem niniejszego wniosku jest wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia

³ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1450 z dnia 23 maja 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metody ustalania wysokości minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz.U. L 237 z 3.9.2016, s. 1).

⁴ Rada Stabilności Finansowej, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015 r.

⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”, 24.11.2015 r., COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

strat oraz włączenie wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat do ogólnych przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dzięki zapewnieniu możliwości uniknięcia przypadków dublowania działań w rezultacie stosowania dwóch obowiązujących równolegle wymogów. Choć standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat i minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych służą realizacji tego samego celu regulacyjnego, można zaobserwować między nimi pewne różnice o charakterze strukturalnym. Zakres stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obejmuje nie tylko globalne instytucje o znaczeniu systemowym, ale również cały unijny sektor bankowy. W odróżnieniu od standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, w ramach którego przewidziano zharmonizowany minimalny poziom, poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ustalają organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie wyników przeprowadzanej w poszczególnych przypadkach oceny specyficznej dla danej instytucji. Ponadto minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat powinien być zasadniczo spełniony przy wykorzystaniu podporządkowanych instrumentów dłużnych, natomiast do celów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zażądać podporządkowania instrumentów dłużnych w poszczególnych przypadkach w zakresie, w jakim będzie to konieczne do zapewnienia, aby w danym przypadku wierzyciele objęci mechanizmem umorzenia i konwersji nie byli traktowani w mniej korzystny sposób niż w przypadku hipotetycznego scenariusza niewypłacalności (który to scenariusz jest scenariuszem alternatywnym wobec restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji). Aby stworzyć proste i przejrzyste ramy zapewniające pewność prawa i spójność, Komisja proponuje włączenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat do obowiązujących przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz zapewnienie wywiązywania się z obydwu tych wymogów za pomocą zasadniczo podobnych instrumentów. Podejście to wymaga wprowadzenia niewielkich korekt w istniejących przepisach dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w celu zapewnienia ich spójności technicznej ze strukturą wszelkich przyszłych wymogów mających zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym.

W szczególności dostosowanie obowiązujących przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych do standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat wymaga wprowadzenia dalszych odpowiednich zmian technicznych w tych przepisach – dotyczy to m.in. wskaźników wykorzystywanych do obliczania zdolności do pokrycia strat, interakcji z wymogami w zakresie buforów kapitałowych, ujawniania inwestorom informacji o ryzyku oraz stosowania przepisów w odniesieniu do różnych strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W kontekście wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym podejście Komisji nie doprowadzi do nałożenia istotnych obciążeń na instytucje niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym związanych z koniecznością przestrzegania przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

Jeżeli chodzi o kwestie operacyjne, zharmonizowany minimalny poziom standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat zostanie wprowadzony w Unii za pośrednictwem zmian w rozporządzeniu i dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych

(CRR i CRD IV)⁷, natomiast kwestie związane ze specyficznym dla danych instytucji narzutem ustanowionym dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i specyficznym dla danej instytucji minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ustanowionym dla instytucji niebędących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym zostaną uregulowane za pomocą ukierunkowanych zmian w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W tym kontekście niniejszy wniosek należy uznać za element szerszej zakrojonej pakietu służącego dokonaniu przeglądu unijnych przepisów finansowych w celu ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym (przegląd CRR/CRD IV) i zwiększenia odporności tego sektora.

Niniejszy wniosek dotyczy w szczególności ukierunkowanych zmian w rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji związanych z wdrażaniem standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii. Wniosek ten będzie miał zastosowanie do Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) oraz do organów krajowych państw członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy ustanawianiu i wdrażaniu wymogów w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania firm finansowych mających siedzibę na obszarze unii bankowej.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

W obowiązujących unijnych ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zobowiązano już wszystkie europejskie banki do posiadania dostatecznej kwoty zobowiązań cechujących się wysoką zdolnością do pokrycia strat (mogących podlegać umorzeniu lub konwersji). Dzięki dostosowaniu istniejącego wymogu mającego zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do globalnego standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat niniejszy wniosek przyczyni się do udoskonalenia i usprawnienia stosowania obowiązujących przepisów. Dlatego też niniejszy wniosek należy uznać za zgodny z ogólnym celem unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków polegającym na obniżeniu poziomu wsparcia podatków na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Niniejszy wniosek jest w pełni zgodny z wnioskiem Komisji dotyczącym zmiany dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, jeżeli chodzi o przepisy dotyczące pokrycia strat i dokapitalizowania banków obowiązujące na obszarze całej Unii.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek stanowi element szerszej zakrojonych działań na rzecz dokonania przeglądu unijnych przepisów finansowych w celu ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym przy jednoczesnym wspieraniu zrównoważonego finansowania działalności gospodarczej. Wniosek ten jest w pełni zgodny z podstawowymi celami UE polegającymi na wspieraniu stabilności finansowej, obniżaniu wsparcia podatków na rzecz restrukturyzacji i

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1); dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

uporządkowanej likwidacji banków oraz przyczynianiu się do zrównoważonego finansowania gospodarki.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Rozporządzenie, którego dotyczy niniejszy wniosek, zmienia istniejące rozporządzenie, tj. rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niniejszy wniosek opiera się na tej samej podstawie prawnej co rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, tj. na art. 114 TFUE. We wspomnianym artykule przewidziano możliwość przyjęcia środków dotyczących zbliżenia przepisów krajowych, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Celem niniejszego wniosku jest harmonizacja przepisów krajowych państw członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, w szczególności jeżeli chodzi o ich zdolność do pokrycia strat i dokapitalizowania w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie niezbędnym do zapewnienia, aby Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uczestniczących państw członkowskich i banki mające siedzibę na obszarze unii bankowej dysponowały takimi samymi narzędziami i zdolnościami w zakresie reagowania na przypadki upadłości banków zgodnie z przyjętymi normami międzynarodowymi (standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat).

Dzięki ustanowieniu zharmonizowanych wymogów dla banków w państwach członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niniejszy wniosek przyczynia się do istotnego ograniczenia ryzyka wystąpienia rozbieżności w przepisach krajowych tych państw członkowskich dotyczących zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogłyby grozić zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym. Dlatego też należy uznać, że celem niniejszego wniosku jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Właściwą podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi zatem art. 114 TFUE.

• Pomocniczość

Zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 TUE w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, zarówno na poziomie centralnym, jak i regionalnym oraz lokalnym, i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Unia i jej państwa członkowskie, w szczególności państwa członkowskie uczestniczące w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, są zobowiązane do wdrażania standardów międzynarodowych. W przypadku niepodjęcia przez Unię żadnych działań w tym obszarze państwa członkowskie byłyby zobowiązane do samodzielnego wdrożenia globalnego standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w swoich

jurysdykcjach bez możliwości zmiany aktualnie obowiązujących ram bazujących na dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W rezultacie, biorąc pod uwagę istotne różnice między standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat a istniejącymi ramami, a także potencjalnie rozbieżne wykładnie przepisów istotnych warunków dotyczących całkowitej zdolności do pokrycia strat dokonywane przez krajowe organy regulacyjne, banki, a w szczególności globalne instytucje o znaczeniu systemowym, podlegałyby dwóm obowiązującym równolegle wymogom (przy czym sam wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat jest stosowany w różny sposób w poszczególnych państwach członkowskich), co wiązałoby się z koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów zarówno przez banki, jak i przez organy publiczne (organy nadzoru i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji). Dlatego też podjęcie działań na szczeblu Unii jest pożądane w kontekście zharmonizowanego wdrażania globalnego standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w państwach członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dostosowania obowiązujących ram do tego standardu w celu możliwie jak największego ograniczenia kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez banki i organy publiczne przy zapewnieniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku upadłości banków.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania Unii nie powinny wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych przez nią celów zgodnie z ogólnymi celami Traktatów.

W kontekście wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym niniejszy wniosek nie wywarłby istotnego wpływu na obciążenia nakładane na banki w związku z koniecznością zapewnienia zgodności z obowiązującymi przepisami w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania, ponieważ niniejszy wniosek nie rozszerza zakresu obowiązywania minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat poza globalne instytucje o znaczeniu systemowym. Ponadto w niniejszym wniosku w istotnym stopniu ograniczono koszty ponoszone przez banki – w szczególności globalne instytucje o znaczeniu systemowym – w związku z koniecznością zapewnienia zgodności ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat dzięki dostosowaniu aktualnie obowiązujących przepisów do tego standardu w stopniu, w jakim było to możliwe. We wniosku nie rozszerzono również zakresu obowiązywania minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat poza globalne instytucje o znaczeniu systemowym. Przeciwnie, jeżeli chodzi o instytucje niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, we wniosku utrzymano obowiązującą obecnie ogólną zasadę, zgodnie z którą organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dostosować jakość i poziom wymogu w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania do konkretnych banków w oparciu o ryzyko, na jakie narażone są te banki, ich wielkość, stopień ich wzajemnego powiązania oraz wybraną przez nie strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli chodzi o globalne instytucje o znaczeniu systemowym, które podlegają minimalnemu poziomowi całkowitej zdolności do pokrycia strat, w niniejszym wniosku ustanowiono wymóg, zgodnie z którym przed nałożeniem na jakąkolwiek taką instytucję specyficznego dla danej instytucji narzutu SRB i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą ocenić, czy nałożenie takiego narzutu jest konieczne, proporcjonalne i uzasadnione. Przepisy niniejszego

wniosku są zatem proporcjonalne do tego, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych celów.

3. WYNIKI OCEN SKUTKÓW

- **Ocena skutków**

W ramach szerzej zakrojonego pakietu służącego przeprowadzeniu przeglądu unijnych przepisów finansowych mających na celu ograniczenie ryzyka w sektorze finansowym (przegląd CRR/CRD IV) niniejszy wniosek został poddany kompleksowej ocenie skutków. Projekt sprawozdania dotyczącego oceny skutków został przekazany Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej przy Komisji w dniu 7 września 2016 r.⁸. Rada wydała negatywną opinię w tej kwestii w dniu [data]. Po wzmocnieniu podstaw merytorycznych niektórych elementów pakietu służącego dokonaniu przeglądu Rada wydała pozytywną opinię w dniu 27 września 2016 r.

Zgodnie z polityką w zakresie lepszego stanowienia prawa Komisja przeprowadziła ocenę skutków w odniesieniu do szeregu wariantów polityki. Warianty strategiczne zostały ocenione pod kątem zgodności z kluczowymi celami służącymi poprawie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania banków poddawanych restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnieniu pewności prawa i spójności z ramami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Przy przeprowadzaniu oceny wzięto pod uwagę skuteczność realizacji powyższych celów oraz oszczędność kosztową związaną z realizacją poszczególnych wariantów strategicznych.

Jeżeli chodzi o wdrażanie w Unii standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, w ocenie skutków rozważono trzy warianty strategiczne. Zgodnie z pierwszym wariantem dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obowiązywałyby w dalszym ciągu w niezmienionej postaci. W ramach drugiego wariantu standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat odnoszący się do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zostałby włączony do obowiązujących ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, natomiast same ramy zostałyby odpowiednio zmienione, aby zapewnić pełną zgodność ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat. W ramach trzeciego wariantu strategicznego zaproponowano dodatkowe rozszerzenie zakresu minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat na inne instytucje o znaczeniu systemowym w Unii niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. W ocenie skutków stwierdzono, że drugi wariant strategiczny zapewnia możliwość najlepszej realizacji stosownych celów polityki. W szczególności, w odróżnieniu od pierwszego wariantu, w wariantcie tym przewidziano zharmonizowane wdrażanie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do wszystkich unijnych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym poprzez zmniejszenie ponoszonych przez te instytucje kosztów zapewnienia zgodności potencjalnie z dwoma różnymi wymogami (standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat i obowiązującymi przepisami dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji), przy jednoczesnym zapewnieniu spójnej wykładni przepisów istotnych warunków dotyczących całkowitej zdolności do pokrycia strat w UE. Wdrożenie tego wariantu przyczyni się do zwiększenia możliwości przeprowadzenia

⁸ [Link do oceny skutków i streszczenia oceny skutków].

skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w Unii oraz do przeciwdziałania efektom domina związanym z krzyżowymi powiązaniem kapitałowymi globalnych instytucji o znaczeniu systemowym dzięki określonym przepisom standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, których brak jest obecnie w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. minimalny poziom całkowitej zdolności do pokrycia strat w formie podporządkowanych instrumentów dłużnych, odliczanie krzyżowych powiązań kapitałowych między znajdującymi się w posiadaniu globalnych instytucji o znaczeniu systemowym instrumentami kwalifikującymi się do objęcia standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat). Realizacja tego wariantu pozwoli zagwarantować wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii, co powinno wywrzeć presję na inne jurysdykcje, zachęcając je do podjęcia analogicznych działań na rzecz poprawy możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnych banków o znaczeniu systemowym na całym świecie. Omawiany wariant strategiczny jest również korzystniejszy od trzeciego wariantu, ponieważ nie wiąże się on z koniecznością rozszerzenia minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat na banki inne niż globalne instytucje o znaczeniu systemowym (inne instytucje o znaczeniu systemowym), które mogą uznać taki minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat za źle skalibrowany, biorąc pod uwagę ich znaczną różnorodność, jeżeli chodzi o wielkość, model biznesowy, wzajemne powiązania i znaczenie systemowe.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza prawa własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej; ponadto wniosek ten musi być stosowany zgodnie z tymi prawami i zasadami. Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia służy w szczególności zapewnieniu, aby żadna ingerencja w prawa własności wierzycieli banków nie była nieproporcjonalna. Zainteresowani wierzyciele nie powinni ponieść większych strat niż te, które ponieśli, jeśli instytucja zostałaby zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego w momencie podjęcia decyzji o uruchomieniu procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Jak wyjaśniono powyżej, zmiany CRR, które wchodzi w skład tego samego pakietu legislacyjnego, będą obejmowały wprowadzenie przepisów w zakresie minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, natomiast w niniejszym wniosku odniesiono się do kwestii związanych ze specyficznymi dla danej instytucji narzutami mającymi zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz do ogólnych wymogów obowiązujących w odniesieniu do banków mających swoją siedzibę na obszarze unii bankowej. W niniejszym wniosku przewidziano szereg ukierunkowanych zmian w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zmiany w art. 3, 8 i 9 rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

W standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat, w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz w rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano możliwość opracowania zarówno strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z pojedynczym punktem kontaktowym, jak i strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z wielokrotnym punktem kontaktowym. Zgodnie ze strategią pojedynczego punktu kontaktowego tylko jeden podmiot w ramach grupy (zazwyczaj jednostka dominująca) zostaje poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy inne podmioty powiązane (zazwyczaj operacyjne jednostki zależne) nie są poddawane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale przenoszą swoje straty do podmiotu znajdującego się na wyższym szczeblu, który ma zostać poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zgodnie ze strategią wielokrotnych punktów kontaktowych dopuszcza się możliwość poddania więcej niż jednego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Precyzyjne wskazanie podmiotów, które mają zostać poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”), oraz jednostek zależnych należących do tych podmiotów („grupy objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”) ma istotne znaczenie dla zapewnienia możliwości skutecznego zrealizowania pożądanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto zidentyfikowanie tych podmiotów jest również istotne dla ustalenia poziomu stosowania przepisów w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania, które firmy finansowe powinny stosować. Z tego względu w zmianach do art. 3 rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wprowadzono pojęcia „podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oraz „grupa objęta planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”. W zmianach do art. 8 i 9 dotyczących procesu sporządzania grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Jednolita Rada została wyraźnie zobowiązana do zidentyfikowania podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach danej grupy finansowej oraz do odpowiedniego rozważenia potencjalnych skutków wszelkich zaplanowanych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grupy, aby zapewnić możliwość skutecznego przeprowadzenia grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zmiany w art. 12 rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Artykuł 12 został uchylony i zastąpiony następującymi nowymi przepisami: art. 12, 12a, 12b, 12c, 12d, 12e, 12f, 12g, 12h, 12i oraz 12j.

W art. 12 przewidziano ramy instytucjonalne regulujące kwestie związane ze stosowaniem minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych poprzez zwrócenie uwagi na odpowiednie role SRB, krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwych organów uczestniczących państw członkowskich.

Obecnie minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych specyficzny dla danych instytucji oblicza się jako odsetek łącznych zobowiązań tej instytucji. W zmienionym art. 12a dostosowano metody dokonywania pomiaru minimalnego wymogu

funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych do minimalnego zharmonizowanego wymogu mającego zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat („minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”). Dlatego też specyficzny dla danej instytucji wymóg powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko i miary ekspozycji wskaźnika dźwigni odpowiedniej instytucji.

W art. 12b utrzymano aktualnie obowiązujące zwolnienie z minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla instytucji kredytowych zajmujących się udzielaniem kredytów hipotecznych, o ile w ramach krajowych postępowań upadłościowych lub podobnych postępowań przewidziano możliwość skutecznego pokrywania strat przez wierzycieli spełniającego cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W artykule tym wyjaśniono również, że instytucje zwolnione z minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych nie powinny być objęte ogólnym skonsolidowanym wymogiem na szczeblu grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W art. 12c wyszczególniono kryteria kwalifikowalności dla instrumentów i pozycji, które mogłyby być zaliczane na poczet spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dzięki ich ścisłemu powiązaniu z kryteriami kwalifikowalności przewidzianymi w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat do celów związanych z minimalnym wymogiem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat. Kryteria te należy zatem uznać za identyczne, poza wyjątkami wskazanymi poniżej.

Jeżeli chodzi o zakres stosownych instrumentów, niektóre instrumenty wykazujące cechy instrumentów pochodnych, takie jak strukturyzowane papiery wartościowe, kwalifikują się do spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ponieważ wykazują się one dostateczną zdolnością do pokrycia strat w ramach procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Strukturyzowane papiery wartościowe to zobowiązania dłużne zawierające element wbudowanego instrumentu pochodnego. Rentowność tych papierów wartościowych jest dostosowywana do wyników uzyskiwanych przez aktywa referencyjne, takie jak pojedyncze akcje, indeksy akcyjne, fundusze, stopy procentowe, towary lub waluty. W art. 12c wyjaśniono, że strukturyzowane papiery wartościowe kwalifikują się do objęcia minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie, w jakim obejmują one ustaloną kwotę główną podlegającą zwrotowi w terminie zapadalności, przy czym z instrumentem pochodnym powiązana jest wyłącznie ich dodatkowa rentowność, która jest uzależniona od wyników składnika aktywów referencyjnych. Wynika to z faktu, że ustalona kwota główna jest znana z wyprzedzeniem w momencie emisji, jej wartość jest stała przez cały cykl życia strukturyzowanego papieru wartościowego i można w łatwy sposób zastosować wobec niej mechanizm umorzenia lub konwersji długu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat powinien zostać spełniony zasadniczo za pomocą podporządkowanych instrumentów dłużnych, których stopień uprzywilejowania w ramach postępowania upadłościowego jest niższy niż stopień uprzywilejowania zobowiązań uprzywilejowanych wyraźnie wyłączonych z minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, takich jak depozyty gwarantowane, instrumenty pochodne, podatki lub inne zobowiązania na gruncie prawa publicznego. Aby spełnić specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych,

organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą obecnie zwrócić się w poszczególnych przypadkach o podporządkowanie kwalifikowalnych instrumentów dłużnych. Nowe przepisy art. 12c stanowią również, że podporządkowania można dokonać w zakresie, w jakim jest to konieczne do usprawnienia stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, w szczególności w przypadku istnienia wyraźnych przesłanek świadczących o tym, że wierzyciele, w odniesieniu do których stosuje się instrument umorzenia lub konwersji długu, mogą ponieść straty w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekraczałaby wysokość strat, jakie mogliby potencjalnie ponieść w ramach procedury niewypłacalności, i wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia części strat wykraczającej poza straty, które mogą zostać poniesione w ramach procedury niewypłacalności. Wszelkie zgłaszane przez Jednolitą Radę żądania podporządkowania związane z minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych specyficznym dla danej instytucji powinny pozostawać bez uszczerbku dla możliwości częściowego spełnienia minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat za pomocą niepodporządkowanych instrumentów dłużnych zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat.

W art. 12d określono warunki ustalania przez Jednolitą Radę minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla wszystkich podmiotów. Wymóg ten powinien umożliwić bankom pokrycie strat oczekiwanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dokapitalizowanie banku po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednolita Rada należycie uzasadnia poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych nakładanego zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Poziom ten nie powinien przekraczać sumy kwoty strat oczekiwanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiadającej wymogom w zakresie funduszy własnych instytucji i kwoty dokapitalizowania umożliwiającej danemu podmiotowi spełnienie swojego wymogu w zakresie funduszy własnych po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co stanowi konieczny warunek uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej ekspozycji na ryzyko i miar wskaźnika dźwigni, a instytucje powinny być zobowiązane do zapewnienia zgodności z poziomem uzyskanym w rezultacie przeprowadzenia wspomnianych dwóch pomiarów.

Jeżeli chodzi o globalne instytucje o znaczeniu systemowym, art. 12e stanowi, że specyficzny dla danej instytucji narzut z tytułu minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat przewidziany w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat mógłby zostać nałożony wyłącznie w przypadku, gdyby ten minimalny poziom okazał się niewystarczający do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnej instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednolita Rada powinna należycie uzasadnić swoją decyzję o nałożeniu takiego narzutu.

Podobnie jak miało to miejsce w przypadku wniosku dotyczącego zmiany CRD IV, w art. 12f niniejszego wniosku wprowadzono termin „wytyczne”. Dzięki temu Jednolita Rada będzie mogła zobowiązać instytucje do spełnienia wyższych poziomów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości bardziej elastycznego radzenia sobie z wszelkimi przypadkami naruszenia tych poziomów, w szczególności łagodząc automatyczne skutki takich naruszeń poprzez

ograniczanie wysokości maksymalnych kwot podlegających wypłacie (MDA). W szczególności przepisy art. 12f zapewniają Jednolitej Radzie możliwość zobowiązania instytucji do spełnienia wymogów w zakresie dodatkowych kwot na pokrycie strat poniesionych w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekracza wysokość oczekiwanych strat przewidzianą w standardowym scenariuszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. przekracza poziom obowiązujących wymogów w zakresie funduszy własnych), a także możliwość zapewniania wystarczającego zaufania rynku do danego podmiotu po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. niezależnie od wymaganej kwoty dokapitalizowania). Niemniej jednak w art. 12f określono, że jeżeli chodzi o część minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dotyczącą pokrycia strat, poziom przewidziany w wytycznych nie powinien przekraczać poziomu przewidzianego w „wytycznych dotyczących kapitału”, w przypadku gdy organy nadzoru zwróciły się o sporządzenie takich wytycznych w ramach nadzorczych testów warunków skrajnych, aby uwzględnić straty, których poziom przekracza poziom wyznaczony w standardowych wymogach. Jeżeli chodzi o część dotyczącą dokapitalizowania, wyznaczony w wytycznych poziom służący zapewnieniu zaufania rynku powinien umożliwić instytucjom po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnienie mających do nich zastosowanie wymogu uprawniającego do otrzymania zezwolenia na odpowiedni okres. Poziom bufora zaufania rynku nie powinien przekraczać poziomu łącznego wymogu w zakresie buforów kapitałowych określonego w dyrektywie 2013/36/UE, chyba że ustanowienie bufora zaufania rynku na takim wyższym poziomie jest niezbędne do tego, by w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiot nadal spełniał warunki otrzymania zezwolenia na odpowiedni okres.

Artykuły 12g i 12h dotyczą poziomu stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Jeżeli chodzi o instytucje, które kwalifikują się jako podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ma zastosowanie do takich instytucji wyłącznie na szczeblu skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Oznacza to, że podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będą zobowiązane do wyemitowania kwalifikowalnych instrumentów (dłużnych) na rzecz zewnętrznych wierzycieli będących osobami trzecimi, które podlegałyby umorzeniu lub konwersji długu, gdyby wobec podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) wszczęto procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli chodzi o inne podmioty wchodzące w skład grupy, we wniosku zaproponowano wprowadzenie pojęcia „wewnętrznego” minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z podobną koncepcją przewidzianą w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat. Oznacza to, że inne podmioty wchodzące w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które same nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny emitować kwalifikowalne instrumenty (dłużne) wewnętrznie w ramach grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, tj. tego rodzaju instrumenty powinny być kupowane przez podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli podmiot wchodzący w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który sam nie jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, utraci rentowność, tego rodzaju instrumenty podlegają umorzeniu lub konwersji na kapitał własny, a straty tego podmiotu są następnie przenoszone do podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Główną zaletą wewnętrznego minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jest to, że wymóg ten zapewnia możliwość dokapitalizowania podmiotu wchodzącego w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej

likwidacji (posiadającego funkcje krytyczne) bez poddawania go formalnej procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co mogłoby potencjalnie wyrzucić niekorzystny wpływ na rynek. Wymóg ten należy jednak stosować zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – w szczególności nie powinien on prowadzić do zmiany stosunku własności między podmiotem a grupą objętą planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do której należy ten podmiot, po przeprowadzeniu dokapitalizowania. W niniejszym wniosku wskazano również, że – pod warunkiem zastosowania określonych zabezpieczeń – wewnętrzny minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mógłby zostać zastąpiony zabezpieczonymi gwarancjami pomiędzy podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a innymi podmiotami wchodzącymi w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogłyby być uruchamiane w tym samym czasie co instrumenty kwalifikujące się do objęcia wewnętrznym minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Proponowane zabezpieczenia obejmują w szczególności umowę z właściwymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącą zastąpienia wewnętrznego minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz zabezpieczenia gwarancji, której podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udzielił swojej jednostce zależnej, wysoce płynnym zabezpieczeniem obciążonym minimalnym ryzykiem kredytowym i rynkowym.

W art. 12i stwierdzono, że – pod warunkiem zastosowania określonych zabezpieczeń – Jednolita Rada może znieść wewnętrzny minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli jednostka zależna i jej jednostka dominująca objęta planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają swoją siedzibę w tym samym uczestniczącym państwie członkowskim.

Zmiany wprowadzone w art. 12g dotyczą przypadków naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. W art. 12g zawarto wykaz uprawnień, z których organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą skorzystać w przypadku naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Ponieważ naruszenie tego wymogu mogłoby stanowić przeszkodę w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy, w zmianach wprowadzonych w art. 10 skrócono obowiązującą procedurę usuwania przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby zapewnić możliwość szybkiego reagowania na wszelkie przypadki naruszenia tego wymogu. W zmianach tych Jednolitej Radzie przyznano również nowe uprawnienia do żądania od instytucji wprowadzenia zmian w profilach zapadalności kwalifikowalnych instrumentów i planów, aby przywrócić poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

Zmiany w art. 16, 18, 20 i 21

Celem zmian wprowadzonych w art. 16, 18, 20 i 21 było zapewnienie, aby również instrumenty kwalifikujące się do objęcia wewnętrznym minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych inne niż instrumenty kapitałowe (tj. instrumenty dłużne) mogły zostać umorzone lub poddane konwersji na kapitał własny w przypadku, gdy podmiot wchodzący w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który sam nie jest emitującym te instrumenty podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, utraci rentowność.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniające rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁹,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁰,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 9 listopada 2015 r. Rada Stabilności Finansowej opublikowała istotne warunki dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”), które zostały przyjęte przez grupę G-20 w listopadzie 2015 r. Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat globalne banki o znaczeniu systemowym, zwane w unijnych ramach prawnych globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, muszą dysponować wystarczającą minimalną kwotą zobowiązań zapewniających możliwość pokrycia dużych strat („mogących podlegać umorzeniu lub konwersji”) w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrycia strat i dokapitalizowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r.¹¹ Komisja zobowiązała się do przedstawienia do końca 2016 r. wniosku ustawodawczego, który umożliwiłby wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przed terminem uzgodnionym na szczeblu międzynarodowym, który upływa w 2019 r.
- (2) Podczas wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii należy wziąć pod uwagę istniejący specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mający zastosowanie do wszystkich unijnych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, określony w

⁹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁰ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹¹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE¹². Ponieważ całkowita zdolność do pokrycia strat i minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mają wspólny cel, jakim jest zapewnienie, by instytucje z Unii posiadały wystarczającą zdolność do pokrycia strat i dokapitalizowania, wspomniane dwa wymogi powinny stanowić uzupełniające się elementy wspólnych ram. Z operacyjnego punktu widzenia w przepisach unijnych należy wprowadzić zharmonizowany minimalny poziom standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym („minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”) poprzez wprowadzenie zmian w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013¹³, a kwestie związane ze specyficznym dla danej instytucji narzutem dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz specyficznym dla danej instytucji wymogiem mającym zastosowanie do globalnych instytucji nieposiadających znaczenia systemowego, zwanym dalej minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, należy uregulować, wprowadzając ukierunkowane zmiany w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu (UE) nr 806/2014¹⁴. Stosowne przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące zdolności instytucji do pokrycia strat i dokapitalizowania powinny być stosowane w spójny sposób w połączeniu z przepisami wspomnianych powyżej aktów prawnych i z przepisami dyrektywy 2013/36/UE¹⁵.

- (3) Brak zharmonizowanych przepisów w zakresie wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w państwach członkowskich uczestniczących w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji generowałby dodatkowe koszty i doprowadziłby do braku pewności prawa wśród instytucji, co utrudniłoby stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do instytucji działających w skali transgranicznej. Wspomniany brak zharmonizowanych przepisów unijnych skutkuje również zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym z uwagi na fakt, że ponoszone przez instytucje koszty zapewnienia zgodności z obowiązującymi wymogami i standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat różnią się istotnie w poszczególnych uczestniczących państwach członkowskich. Dlatego też należy usunąć wspomniane przeszkody utrudniające funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz unikać zakłóceń konkurencji wynikających z braku zharmonizowanych przepisów w zakresie wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat. W związku z powyższym właściwą podstawą prawną dla niniejszego rozporządzenia jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

¹⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (4) Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 należy w dalszym ciągu uznawać strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bazującą na pojedynczym punkcie kontaktowych oraz strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bazującą na wielokrotnym punkcie kontaktowym. Zgodnie ze strategią pojedynczego punktu kontaktowego tylko jeden podmiot powiązany – zazwyczaj jednostka dominująca – zostaje poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy inne podmioty w ramach grupy – zazwyczaj operacyjne jednostki zależne – nie są poddawane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale przenoszą swoje straty i potrzeby w zakresie dokapitalizowania do podmiotu znajdującego się na wyższym szczeblu, który ma zostać poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zgodnie ze strategią wielokrotnych punktów kontaktowych dopuszcza się możliwość poddania więcej niż jednego podmiotu wchodzącego w skład grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Precyzyjne zidentyfikowanie podmiotów, które mają zostać poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”), oraz jednostek zależnych należących do tych podmiotów („grupy objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”) ma istotne znaczenie dla zapewnienia możliwości skutecznego zrealizowania pożądanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zidentyfikowanie tych podmiotów jest również istotne dla ustalenia poziomu stosowania przepisów w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania, które firmy finansowe powinny stosować. Dlatego też należy przyjąć definicje pojęć „podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” i „grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oraz zmienić przepisy rozporządzenia (UE) nr 806/2014 dotyczące grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby wprost zobowiązać Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji („Jednolita Rada) do zidentyfikowania podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach grupy oraz aby rozważyć potencjalne skutki wszelkich planowanych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grupy w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzenia grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (5) Jednolita Rada powinna upewnić się, że instytucje dysponują dostateczną zdolnością do pokrycia strat i dokapitalizowania, aby zapewnić sprawne i szybkie pokrywanie strat i dokapitalizowanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy minimalnym wpływie na stabilność finansową i podatników. Cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez zagwarantowanie przestrzegania przez instytucje specyficznego dla danych instytucji minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 806/2014.
- (6) Aby dostosować mianowniki wykorzystywane do pomiaru zdolności instytucji do pokrycia strat i dokapitalizowania do mianowników przewidzianych w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat, minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko i miary ekspozycji wskaźnika dźwigni odpowiedniej instytucji.
- (7) Kryteria kwalifikowalności dla zobowiązań podlegających minimalnemu wymogowi funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinny zostać ściśle dostosowane do kryteriów w zakresie minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013

zgodnie z uzupełniającymi dostosowaniami i wymogami wprowadzonymi w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności niektóre instrumenty dłużne zawierające element o charakterze wbudowanego instrumentu pochodnego, takie jak niektóre strukturyzowane papiery wartościowe, powinny kwalifikować się do celów spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie, w jakim obejmują one ustaloną kwotę główną podlegającą zwrotowi w terminie zapadalności, a z instrumentem pochodnym powiązana jest wyłącznie ich dodatkowa rentowność, która jest uzależniona od wyników składnika aktywów referencyjnych. Biorąc pod uwagę ich stałą kwotę główną, instrumenty te powinny cechować się wysoką zdolnością do pokrycia strat i powinny łatwo podlegać umorzeniu lub konwersji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (8) Do zobowiązań spełniających minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zalicza się zasadniczo wszystkie zobowiązania z tytułu roszczeń niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych wierzycieli (zobowiązania niepodporządkowane), chyba że nie spełniają one szczególnych kryteriów kwalifikowalności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Aby zwiększyć możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez skuteczne korzystanie z instrumentu umorzenia lub konwersji długu, Jednolita Rada powinna mieć możliwość zażądania spełnienia specyficznego dla danej instytucji wymogu przy wykorzystaniu zobowiązań podporządkowanych, w szczególności w przypadku istnienia wyraźnych przesłanek świadczących o tym, że wierzyciele, w odniesieniu do których stosuje się instrument umorzenia lub konwersji długu, mogą ponieść straty w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekraczałaby wysokość strat, jakie ponieśliby w ramach procedury niewypłacalności. Z prawa do zażądania spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych za pomocą zobowiązań podporządkowanych powinno się korzystać wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne do tego, by zapobiec sytuacji, w której straty poniesione przez wierzycieli w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji byłyby wyższe niż straty, jakie ponieśliby oni w ramach postępowania upadłościowego. Wszelkie zgłaszane przez Jednolitą Radę żądania podporządkowania instrumentów dłużnych związane z minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinny pozostawać bez uszczerbku dla możliwości częściowego spełnienia minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat za pomocą niepodporządkowanych instrumentów dłużnych zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w zakresie, w jakim jest to dozwolone zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat.
- (9) Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien umożliwić instytucjom pokrycie oczekiwanych strat w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dokapitalizowanie instytucji po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednolita Rada powinna – w oparciu o wybraną przez siebie strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – należycie uzasadnić zastosowany poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, w szczególności jeżeli chodzi o konieczność zastosowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, w odniesieniu do kwoty dokapitalizowania, oraz o poziom tego wymogu. Poziom ten powinien obejmować sumę kwoty oczekiwanych strat w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiadającej wymogom w zakresie funduszy własnych instytucji i kwotę dokapitalizowania, która po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji umożliwia danej instytucji spełnienie swoich wymogów w

zakresie funduszy własnych koniecznych do uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej ekspozycji na ryzyko i miar wskaźnika dźwigni, a instytucje powinny być zobowiązane do jednoczesnego zapewnienia zgodności z poziomem uzyskanym w rezultacie przeprowadzenia wspomnianych dwóch pomiarów. Jednolita Rada powinna mieć możliwość skorygowania kwot dokapitalizowania w należycie uzasadnionych przypadkach, aby odpowiednio odzwierciedlić również podwyższone ryzyko, które wpływa na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wynikające z modelu biznesowego, profilu finansowania i ogólnego profilu ryzyka grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w związku z tym powinien mieć możliwość żądania w tych ograniczonych przypadkach podwyższenia kwot dokapitalizowania, o których mowa w art. 12d ust. 3 akapit pierwszy i ust. 4 akapit pierwszy.

- (10) Aby zwiększyć możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tych instytucji, Jednolita Rada powinna móc nakładać na globalne instytucje o znaczeniu systemowym specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obok minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przewidzianego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Taki specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych może zostać nałożony wyłącznie w przypadku, gdy minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat okaże się niewystarczający do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w ramach wybranej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (11) Ustalając poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych Jednolita Rada powinna brać pod uwagę stopień znaczenia systemowego danej instytucji oraz potencjalny niekorzystny wpływ jej upadłości na stabilność finansową. Jednolita Rada powinna uwzględnić konieczność zapewnienia równych warunków działania tak globalnym instytucjom o znaczeniu systemowym, jak i innym porównywalnym instytucjom o znaczeniu systemowym w uczestniczących państwach członkowskich. Dlatego też minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych instytucji, których nie uznano za globalne instytucje o znaczeniu systemowym, lecz których znaczenie systemowe w uczestniczących państwach członkowskich jest porównywalne do znaczenia systemowego globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, nie powinien niewspółmiernie odbiegać od poziomu i składu minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych zasadniczo ustalanego dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym.
- (12) Podobnie jak w przypadku uprawnień przyznanych właściwym organom zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE, Jednolita Rada powinna mieć możliwość nakładania wyższych poziomów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości bardziej elastycznego traktowania wszelkich przypadków naruszenia tych poziomów, w szczególności poprzez złagodzenie automatycznych skutków takich naruszeń w postaci ograniczenia wysokości maksymalnych kwot podlegających wypłacie (MDA). Jednolita Rada powinna mieć możliwość udzielania instytucjom wytycznych dotyczących spełniania wymogów w zakresie dodatkowych kwot na pokrycie strat ponoszonych w ramach

procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekracza poziom wymogów w zakresie funduszy własnych przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2013/36/UE lub zapewnić dostateczny poziom zaufania rynku do instytucji po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Aby zapewnić spójność z dyrektywą 2013/36/UE, wytycznych w zakresie pokrywania dodatkowych strat można udzielić wyłącznie w przypadku, gdy właściwe organy nadzoru zwróciły się o „wytyczne dotyczące kapitału” zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE, a ich zakres nie powinien wykraczać poza poziom określony w tych wytycznych. Jeżeli chodzi o wysokość dokapitalizowania, określony w wytycznych poziom mający zapewnić zaufanie rynku powinien umożliwić instytucji dalsze spełnianie warunków otrzymania zezwolenia przez odpowiedni czas, w tym poprzez umożliwienie instytucji pokrycia kosztów związanych z restrukturyzacją jej działalności w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Poziom bufora zaufania rynku nie powinien przekraczać poziomu łącznego wymogu w zakresie buforów kapitałowych określonego w dyrektywie 2013/36/UE, chyba że ustanowienie bufora zaufania rynku na takim wyższym poziomie jest niezbędne do tego, by w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiot nadal spełniał warunki otrzymania zezwolenia przez odpowiedni okres. Jeżeli podmiot stale uchybia wymogowi posiadania dodatkowych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jak zakłada się w wytycznych, Jednolita Rada powinna mieć możliwość żądania podniesienia kwoty minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych w celu pokrycia kwoty określonej w wytycznych. Do celów stwierdzenia, czy występuje stałe uchybienie wspomnianemu wymogowi, Jednolita Rada powinna brać pod uwagę zgłaszane przez dany podmiot informacje na temat minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych, wymagane na podstawie dyrektywy 2014/59/UE.

- (13) Zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013 instytucje kwalifikujące się jako podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny podlegać wyłącznie minimalnemu wymogowi funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na poziomie skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Oznacza to, że aby spełnić minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być zobowiązane do emisji na rzecz kredytodawców zewnętrznych będących osobami trzecimi kwalifikowalnych instrumentów i pozycji, które zostałyby poddane umorzeniu lub konwersji długu, jeżeli podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostałby poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (14) Instytucje niebędące podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny spełniać wymóg specyficzny dla danej firmy na poziomie indywidualnym. Potrzeby tych instytucji w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania powinny co do zasady być zaspokajane przez ich odpowiednie podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez nabycie przez te podmioty zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez te instytucje oraz ich umorzenie lub konwersję na instrumenty właścicielskie, gdy instytucje te utracą rentowność. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mający zastosowanie do instytucji niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien być stosowany łącznie i spójnie z wymogami mającymi zastosowanie do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Powinno to umożliwić Jednolitej Radzie przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy objętej planem

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez poddawania niektórych jej jednostek zależnych restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unikając tym samym potencjalnie niekorzystnego oddziaływania na rynek. Za zgodą Jednolitej Rady możliwe powinno być zastąpienie emisji zobowiązań kwalifikowalnych dla podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zabezpieczonymi gwarancjami między podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a jego jednostkami zależnymi, które można uruchomić, gdy spełnione zostały uwarunkowania czasowe równoważne uwarunkowaniom czasowym pozwalającym na umorzenie lub konwersję zobowiązań kwalifikowalnych. Zabezpieczenie gwarancji powinno być wysoce płynne i charakteryzować się minimalnym ryzykiem rynkowym i kredytowym. Jednolita Rada powinna również móc w pełni uchylić stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mających zastosowanie do instytucji niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli zarówno podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i jego jednostki zależne posiadają siedzibę w tym samym uczestniczącym państwie członkowskim.

- (15) Stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wobec instytucji niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być zgodne z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności nie powinno zmieniać stosunku własności między instytucjami a ich grupą objętą planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po dokapitalizowaniu tych instytucji.
- (16) Właściwe organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i Jednolita Rada powinny odpowiednio odnosić się do wszelkich przypadków naruszenia minimalnego wymogu w zakresie całkowitej zdolności do pokrycia strat i minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz im zaradzić. Ponieważ naruszenie tych wymogów mogłoby stanowić przeszkodę w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy, należy skrócić obowiązujące procedury usuwania przeszkód, by szybko reagować na jakiegokolwiek naruszenia przedmiotowych wymogów. Jednolita Rada powinna również móc nakładać na instytucje obowiązek zmiany profili zapadalności instrumentów i pozycji kwalifikowalnych oraz przygotowania i wdrożenia planów w celu przywrócenia poziomu tych wymogów.
- (17) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w szczególności w Karcie, zwłaszcza prawa własności i prawa do wolności prowadzenia działalności gospodarczej; ponadto musi być stosowany zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (18) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie określenie jednolitych przepisów do celów unijnych ram w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skalę działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć niniejsze rozporządzenie zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (19) Aby zapewnić wystarczająco dużo czasu na przygotowanie do stosowania niniejszego rozporządzenia, niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [18 miesięcy od jego wejścia w życie],

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) dodaje się punkty w brzmieniu:

„24a) »podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza podmiot mający siedzibę w Unii, wskazany przez Jednolitą Radę zgodnie z art. 8 jako podmiot, w odniesieniu do którego w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

24b) »grupa objęta planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza grupę podmiotów wskazanych przez Jednolitą Radę zgodnie z art. 8, składającą się z podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego jednostek zależnych, które same nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz nie są jednostkami zależnymi innego podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;
 - b) w pkt 49) słowa „zobowiązania kwalifikowalne” zastępuje się słowami „zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji”;

dodaje się pkt 49a) w brzmieniu:

„49a) »zobowiązania kwalifikowalne« oznaczają zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji, które spełniają warunki określone w art. 12c lub w art. 12h ust. 3 lit. a);”;
2. art. 7 ust. 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) ustalenie poziomu minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 12–12k;”;
3. w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określono warianty zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, względem podmiotów, o których mowa w ust. 1.”;
 - b) ust. 6 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„W planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które Jednolita Rada może podjąć, jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, spełnia warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Informacje, o których mowa w ust. 9 lit. a), ujawnia się zainteresowanemu podmiotowi.”;

c) ust. 9 lit. p) otrzymuje brzmienie:

„p) minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i instrumentów podporządkowanych zgodnie z art. 12c oraz, w stosownych przypadkach, termin osiągnięcia tego poziomu;”;

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10 Grupowy plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawiera plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy, o której mowa w ust. 1, prowadzonej przez unijną jednostkę dominującą mającą siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim i określa się w nim środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) unijnej jednostki dominującej;
- b) jednostek zależnych należących do grupy i mających siedzibę w Unii;
- c) podmiotów, o których mowa w art. 2 lit. b); oraz
- d) z zastrzeżeniem przepisów art. 33, jednostek zależnych należących do grupy i mających siedzibę poza Unią.

Zgodnie ze środkami, o których mowa w akapicie pierwszym, w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do każdej grupy określa się następujące elementy:

- a) podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) grupy objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;
- e) w ust. 11 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) określa działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których podjęcie w odniesieniu do podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje się w scenariuszach określonych w ust. 6 oraz konsekwencje takich działań dla innych podmiotów powiązanych, jednostki dominującej oraz instytucji zależnych, o których mowa w ust. 1;

a1) jeżeli grupa, o której mowa w ust. 1, składa się z więcej niż jednej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, określa działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w odniesieniu do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z każdej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutki tych działań dla obu następujących podmiotów:

(i) innych podmiotów powiązanych należących do tej samej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

(ii) innych grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) zawiera analizę tego, w jakim zakresie można w sposób skoordynowany zastosować instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykonać uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mających siedzibę w Unii, w tym

środki ułatwiające osobie trzeciej nabycie całej grupy lub odrębnych linii biznesowych lub obszarów działalności prowadzonej przez szereg podmiotów powiązanych, lub poszczególnych podmiotów powiązanych lub grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wskazuje wszelkie ewentualne przeszkody w przeprowadzeniu skoordynowanej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

4. w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Uznaje się, że możliwe jest przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy, jeśli dla Jednolitej Rady jest wykonalne i wiarygodne przeprowadzenie likwidacji podmiotów powiązanych w ramach standardowego postępowania upadłościowego albo przeprowadzenie ich restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy jednoczesnym unikaniu w jak największym stopniu wszelkich znaczących negatywnych konsekwencji dla systemów finansowych, w tym sytuacji szerszej niestabilności finansowej lub zdarzeń mających wpływ na cały system, państw członkowskich, w których podmioty powiązane mają siedzibę, lub innych państw członkowskich lub Unii, oraz w celu zapewnienia ciągłości funkcji krytycznych wykonywanych przez te podmioty powiązane, w przypadku gdy możliwe jest ich łatwe oddzielenie we właściwym czasie lub przy zastosowaniu innych środków.

Jeżeli przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy zostało uznane za niemożliwe, Jednolita Rada powiadamia o tym we właściwym czasie EUNB.

Jeżeli grupa składa się z więcej niż jednej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada poddaje ocenie możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji każdej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszym artykułem.

Oprócz oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji całej grupy przeprowadza się ocenę, o której mowa w akapicie pierwszym.”;

b) w ust. 7 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli przeszkoda w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu lub grupy wynika z sytuacji, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, Jednolita Rada powiadamia w swojej ocenie o tej przeszkodzie unijną jednostkę dominującą.”;

c) w ust. 9 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli przeszkoda w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika z sytuacji, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania powiadomienia wystosowanego zgodnie z ust. 7 unijna jednostka dominująca przedstawia Jednolitej Radzie propozycje możliwych środków służących

ograniczeniu przeszkody zidentyfikowanej zgodnie z akapitem pierwszym lub jej usunięciu.”;

d) w ust. 11 lit. i) i j) słowa „art. 12” otrzymują brzmienie „art. 12g i art. 12h”;

e) w ust. 11 dodaje się litery w brzmieniu:

„k) zobowiązanie podmiotu do przedstawienia planu przywrócenia zgodności z art. 12g i 12h oraz wymogu, o którym mowa w art. 128 ust. 6 dyrektywy 2013/36/UE;

l) zobowiązanie podmiotu do zmiany profilu zapadalności pozycji, o których mowa w art. 12c i art. 12h ust. 3 lit. a) i b), w celu zapewnienia ciągłej zgodności z art. 12g i 12h.”;

5. art. 12 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 zastępuje się następującymi artykułami:

„Artykuł 12

Określanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Jednolita Rada, po konsultacji z właściwymi organami, w tym z EBC, ustala minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w art. 12a–12i, objętych uprawnieniami do umorzenia i konwersji, i który to wymóg podmioty i grupy, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmioty i grupy, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych ustępów, są zobowiązane spełniać przez cały czas.
2. Sporządzając plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 9, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacji z właściwymi organami, ustalają minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w art. 12a–12i, objętych uprawnieniami do umorzenia i konwersji, i który to wymóg podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 3, są zobowiązane spełniać przez cały czas. W tym przypadku zastosowanie ma procedura ustanowiona w art. 31.
3. Jednolita Rada dokonuje wszelkich ustaleń, o których mowa w ust. 1, równoległe z opracowywaniem i utrzymywaniem planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie art. 8.
4. Jednolita Rada kieruje swoje ustalenia do krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonują instrukcje Jednolitej Rady zgodnie z art. 29. Jednolita Rada zobowiązuje krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do sprawdzania i zapewnienia, by instytucje i jednostki dominujące utrzymywały minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określony w ust. 1 niniejszego artykułu.
5. Jednolita Rada informuje EBC i EUNB o minimalnym wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, który ustaliła dla poszczególnych instytucji i jednostek dominujących na mocy ust. 1.
6. Aby zapewnić skuteczne i konsekwentne stosowanie niniejszego artykułu, Jednolita Rada wydaje wytyczne i kieruje wskazówki do krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące konkretnych podmiotów lub grup.

Artykuł 12a

Stosowanie i obliczanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Jednolita Rada i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zapewniają, by podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 2, zawsze spełniały minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 12a–12i.
2. Wymóg ten, o którym mowa w ust. 1 oblicza się – stosownie do przypadku – zgodnie z art. 12d ust. 3 lub 4 jako kwotę funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych i wyraża się jako procent:
 - a) łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko odnośnego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
 - b) miary ekspozycji wskaźnika dźwigni odnośnego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, obliczonej zgodnie z art. 429 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 12b

Wyłączenie ze stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Niezależnie od art. 12a Jednolita Rada zwalnia z wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, instytucje zajmujące się udzielaniem kredytów hipotecznych finansowane z obligacji zabezpieczonych, którym zgodnie z prawem krajowym nie wolno przyjmować depozytów, jeżeli spełnione zostały wszystkie następujące warunki:
 - a) instytucje te zostaną zlikwidowane w ramach krajowych postępowań upadłościowych lub innego typu procedur stosowanych zgodnie z art. 38, 40 lub 42 dyrektywy 2014/59/UE, przewidzianych dla tych instytucji; oraz
 - b) takie krajowe postępowania upadłościowe lub inne typy procedur zapewnią, by wierzyciele tych instytucji, w tym w stosownych przypadkach posiadacze obligacji zabezpieczonych, ponieśli straty w sposób zgodny z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Instytucje zwolnione z wymogu określonego w art. 12 ust. 1 nie są częścią konsolidacji, o której mowa w art. 12g ust. 1.

Artykuł 12c

Zobowiązania kwalifikowalne podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Zobowiązania kwalifikowalne włącza się do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyłącznie w przypadku, gdy spełniają one warunki, o których mowa w art. 72a ust. 2, z wyjątkiem sytuacji opisanej w art. 72b ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 72a ust. 2 lit. 1) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zobowiązania wynikające z instrumentów dłużnych posiadających cechy instrumentów pochodnych, takich jak strukturyzowane papiery wartościowe, włącza się do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:
- a) określona kwota zobowiązania wynikającego z instrumentu dłużnego jest znana z wyprzedzeniem w momencie emisji, jest stała, a posiadane przez ten instrument cechy instrumentów pochodnych nie mają na nią wpływu;
 - b) instrument dłużny, w tym posiadane przez niego cechy instrumentu pochodnego, nie jest przedmiotem żadnej umowy o kompensowaniu zobowiązań, a jego wycena nie podlega przepisom art. 49 ust. 3;
 - c) zobowiązanie, o których mowa w akapicie pierwszym, włącza się do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyłącznie w części odpowiadającej kwocie, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a).
3. Z własnej inicjatywy po konsultacji z krajowym organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub na wniosek krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Jednolita Rada może zadecydować, że wymóg, o którym mowa w art. 12g, jest spełniony przez podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadające instrumenty spełniające wszystkie warunki, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w celu zapewnienia, by podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mógł zostać poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób pozwalający na spełnienie celów w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Decyzja Jednolitej Rady podjęta na mocy niniejszego ustępu zawiera uzasadnienie tej decyzji na podstawie następujących elementów:

- a) zobowiązania niepodporządkowane, o których mowa w ust. 1 i 2, mają taki sam stopień uprzywilejowania w hierarchii roszczeń w krajowym postępowaniu upadłościowym jak niektóre zobowiązania wyłączone ze stosowania uprawnień do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 44 ust. 2 lub 3 dyrektywy 2014/59/UE;
- b) w wyniku planowanego stosowania uprawnień do umorzenia i konwersji wobec zobowiązań niepodporządkowanych, które nie są wyłączone ze stosowania uprawnień do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 44 ust. 2 lub 3 dyrektywy 2014/59/UE, wierzyciele, którym przysługują roszczenia wynikające z tych zobowiązań, ponoszą większe straty niż straty, które ponieśliby w przypadku likwidacji w drodze standardowego postępowania upadłościowego;
- c) kwota zobowiązań podporządkowanych nie przekracza kwoty niezbędnej do zapewnienia, by wierzyciele, o których mowa w lit. b), nie ponosili strat wyższych niż straty, które ponieśliby w przypadku likwidacji w drodze standardowego postępowania upadłościowego.

Artykuł 12d

Określanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Po konsultacji z właściwymi organami, w tym EBC, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Jednolitej Rady określa wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, dotyczący każdego podmiotu, biorąc pod uwagę następujące kryteria:
 - a) konieczność zapewnienia możliwości przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w drodze zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym, w stosownych przypadkach, instrumentu umorzenia lub konwersji długu, w sposób służący osiągnięciu celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) konieczność zapewnienia – w stosownych przypadkach – by podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego jednostki zależne będące instytucjami, lecz nie podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, posiadały zobowiązania kwalifikowalne wystarczające do tego, by – w przypadku zastosowania wobec nich odpowiednio instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub uprawnień do umorzenia i konwersji – zapewnić pokrycie strat oraz przywrócenie wymogów kapitałowych lub, w stosownych przypadkach, wskaźnika dźwigni w postaci kapitału podstawowego Tier I odpowiednich podmiotów do poziomu niezbędnego do tego, by umożliwić im dalsze spełnianie warunków uzyskania zezwolenia oraz kontynuowanie działalności, na którą uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;
 - c) konieczność zapewnienia, by – w przypadku gdy w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano możliwość wyłączenia określonych klas zobowiązań kwalifikowalnych z umorzenia lub konwersji długu na mocy art. 27 ust. 5 lub możliwość przeniesienia ich w całości na odbiorcę w ramach częściowego przeniesienia – podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadał inne zobowiązania kwalifikowalne wystarczające do zapewnienia możliwości pokrycia strat oraz przywrócenia wymogów kapitałowych lub, w stosownych przypadkach, wskaźnika dźwigni w postaci kapitału podstawowego Tier I podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do poziomu niezbędnego do tego, by umożliwić temu podmiotowi dalsze spełnianie warunków uzyskania zezwolenia oraz kontynuowanie działalności, na którą uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;
 - d) wielkość, model biznesowy, model finansowania i profil ryzyka podmiotu;
 - e) zakres, w jakim system gwarancji depozytów mógłby mieć udział w finansowaniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 79;
 - f) zakres, w jakim upadłość danego podmiotu wywarłaby niekorzystny wpływ na stabilność finansową, w tym również z powodu wzajemnych powiązań tego podmiotu z innymi instytucjami lub podmiotami lub z resztą systemu finansowego poprzez efekt domina względem innych instytucji lub podmiotów.

2. Jeżeli w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano, że przeprowadzone ma zostać działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zastosowane mają zostać uprawnienia do umorzenia i konwersji, kwota określona w wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, równa się kwocie wystarczającej do zapewnienia, by:

- (a) straty, których poniesienia może oczekiwać podmiot, zostały w pełni pokryte (»pokrycie strat«);
- (b) podmiot lub jego jednostki zależne będące instytucjami, lecz niebędące podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zostały dokapitalizowane do takiego poziomu, który umożliwi im dalsze spełnianie warunków uzyskania zezwolenia i wykonywanie działalności, na którą uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE, dyrektywą 2014/65/UE lub przepisami równoważnymi (»dokapitalizowanie«).

Jeżeli w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określono, że podmiot zostanie zlikwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego, wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, dla tego podmiotu nie przekracza kwoty wystarczającej do pokrycia strat zgodnie z akapitem pierwszym lit. a).

3. Nie naruszając przepisów ostatniego akapitu w przypadku podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kwota, o której mowa w ust. 2, nie jest większa niż:

a) suma:

(i) wysokości strat, które wymagałyby pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odpowiadającej wymogom, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE;

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej grupie objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powstałej w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywrócenie swojego łącznego współczynnika kapitałowego, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz przywrócenia dotyczącego jej wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidywanymi w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) suma:

(i) wysokości strat, które będą wymagały pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odpowiadającej poziomowi wymogu dotyczącego wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej grupie objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powstałej w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywrócenie poziomu wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidywanymi w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Do celów art. 12a ust. 2 lit. a) wartość wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, wyraża się jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. a), podzieloną przez łączną kwotę ekspozycji na ryzyko.

Do celów art. 12a ust. 2 lit. b) wartość wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, wyraża się jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. b), podzieloną przez miarę ekspozycji wskaźnika dźwigni.

Jednolita Rada określa kwoty dokapitalizowania, o których mowa w poprzednich akapitach, zgodnie z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianymi w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz może skorygować te kwoty dokapitalizowania, aby odpowiednio odzwierciedlić ryzyko, które wpływa na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wynikające z modelu biznesowego, profilu finansowania i ogólnego profilu ryzyka grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Nie naruszając przepisów ostatniego akapitu w przypadku podmiotów niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kwota, o której mowa w ust. 2, nie jest większa niż:

a) suma:

(i) wysokości strat, które będą wymagały pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu, odpowiadającej wymogom, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE; oraz

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej podmiotowi przywrócenie swojego łącznego współczynnika kapitałowego, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz przywrócenia dotyczącego tego podmiotu wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, zgodnie z planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; lub

b) suma:

(i) wysokości strat, które będą wymagały pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odpowiadającej określone dla podmiotu wymogowi dotyczącemu wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej podmiotowi przywrócenie swojego wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zgodnie z planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Do celów art. 12a ust. 2 lit. a) wartość wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, wyraża się procentowo jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. a), podzieloną przez łączną kwotę ekspozycji na ryzyko.

Do celów art. 12a ust. 2 lit. b) wartość wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, wyraża się procentowo jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. b), podzieloną przez miarę ekspozycji wskaźnika dźwigni.

Jednolita Rada określa kwoty dokapitalizowania, o których mowa w niniejszym akapicie, zgodnie z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianymi w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz może skorygować te kwoty dokapitalizowania, aby odpowiednio odzwierciedlić ryzyko, które wpływa na zapotrzebowanie na dokapitalizowanie, wynikające z modelu biznesowego, profilu finansowania i ogólnego profilu ryzyka podmiotu.

5. Jeżeli Jednolita Rada oczekuje, że pewne klasy zobowiązań kwalifikowalnych mogą zostać wyłączone z umorzenia lub konwersji długu na mocy art. 27 ust. 5 lub mogą zostać przeniesione na odbiorcę w całości w ramach częściowego przeniesienia, wartość wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, nie może przekraczać kwoty wystarczającej do:

- a) pokrycia kwoty wyłączonych zobowiązań określonych zgodnie z art. 27 ust. 5;
- b) zapewnienia spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2.

6. Podjęta na mocy niniejszego artykułu decyzja Jednolitej Rady o nałożeniu minimalnego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zawiera uzasadnienie tej decyzji, w tym pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 2–5, w szczególności jeżeli chodzi o konieczność zastosowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE w odniesieniu do kwoty tego dokapitalizowania, oraz o poziom tego wymogu.

7. Do celów ust. 3 i 4 wymogi kapitałowe interpretuje się zgodnie z zastosowaniem przez właściwy organ przepisów przejściowych ustanowionych w części dziesiątej tytuł I rozdziały 1, 2 i 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w przepisach prawa krajowego wdrażających warianty przyznane właściwym organom w tym rozporządzeniu.

8. Jednolita Rada może obniżyć wysokość wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, by uwzględnić kwotę, którą zgodnie z przewidywaniami system gwarancji depozytów wniesie na rzecz finansowania preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE.

Wielkość każdego takiego obniżenia wymogu opiera się na wiarygodnej ocenie potencjalnego wkładu z systemu gwarancji depozytów i spełnia co najmniej następujące warunki:

- a) jest niższa od wyniku ostrożnej wyceny potencjalnych strat, które system gwarancji depozytów musiałby ponieść, gdyby instytucja została zlikwidowana w ramach zwykłego postępowania upadłościowego, biorąc pod uwagę stopień uprzywilejowania systemów gwarancji depozytów zgodnie z art. 108 dyrektywy 2014/59/UE;
- b) jest niższa od wartości granicznej wkładów systemu gwarancji depozytów określonej w art. 109 ust. 5 akapit drugi dyrektywy 2014/59/UE;

c) uwzględnia ogólne ryzyko wyczerpania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów ze względu na konieczność wniesienia wkładów w związku z większą liczbą bankructw lub restrukturyzacji i uporządkowanych likwidacji banków; oraz

d) jest zgodna z innymi odpowiednimi przepisami prawa krajowego oraz obowiązkami i zadaniami organu odpowiedzialnego za system gwarancji depozytów.

Po konsultacji z organem odpowiedzialnym za system gwarancji depozytów Jednolita Rada dokumentuje swoje podejście w odniesieniu do oceny ogólnego ryzyka wyczerpania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów i stosuje obniżenia zgodnie z akapitem pierwszym, pod warunkiem że ryzyko to nie jest zbyt duże.

Artykuł 12e

Określenie wymogu dla podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym

1. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będącego globalną instytucją o znaczeniu systemowym lub częścią globalnej instytucji o znaczeniu systemowym składa się z:
 - a) wymogu, o którym mowa w art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
 - b) jakiegokolwiek dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określonego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, specyficznego dla danego podmiotu zgodnie z ust. 2, który zaspokaja się zobowiązaniami spełniającymi warunki określone w art. 12c.
2. Jednolita Rada może nałożyć dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wyłącznie:
 - a) w przypadku gdy wymóg, o którym mowa w ust. 1 lit. a), nie jest wystarczający do spełnienia wymogów określonych w art. 12d; oraz
 - b) w takim zakresie, by kwota wymaganych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych nie przekroczyła poziomu koniecznego do spełnienia warunków określonych w art. 12d.
3. Podjęta na podstawie ust. 1 lit. b) decyzja Jednolitej Rady o nałożeniu dodatkowego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zawiera uzasadnienie tej decyzji, w tym pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 12f

Wytyczne dotyczące minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Jednolita Rada może przekazać podmiotowi wytyczne zalecające posiadanie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które spełniają warunki określone w art. 12c i art. 12h ust. 3, wykraczających poza poziomy określone w art. 12d i art. 12e, do następujących celów:
 - a) pokrycia potencjalnych dodatkowych strat podmiotu, oprócz strat uwzględnionych w art. 12d; lub

- b) zapewnienia, by w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wystarczające zaufanie rynku do podmiotu zostało utrzymane za pośrednictwem instrumentów kapitałowych dodatkowych względem wymogu, o którym mowa w art. 12d ust. 2 lit. b) («bufor zaufania rynku»).

Wytyczne zapewnia się i oblicza wyłącznie w odniesieniu do wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, obliczonego zgodnie z art. 12a ust. 2 lit. a).

2. Kwotę określoną w wytycznych wydanych zgodnie z ust. 1 lit. a) można określić wyłącznie w przypadku, gdy właściwy organ określił już swoje własne wytyczne zgodnie z art. 104b dyrektywy 2013/36/UE, a kwota ta nie przekracza poziomu określonego w tych wytycznych.

Kwota określona w wytycznych wydanych zgodnie z ust. 1 lit. b) nie przekracza kwoty określonej w wymogu połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6 dyrektywy 2013/36/UE, z wyjątkiem wymogu, o którym mowa w lit. a) tego ustępu, chyba że ustanowienie bufora zaufania rynku na takim wyższym poziomie jest niezbędne do tego, by w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dany podmiot nadal spełniał warunki uzyskania zezwolenia przez odpowiedni okres nie dłuższy niż jeden rok.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje podmiotowi uzasadnienie i pełną ocenę potrzeby wydania wytycznych zgodnie z niniejszym artykułem oraz kwoty w nich określonej.

3. Jeżeli podmiot stale nie posiada dodatkowych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, których posiadania oczekuje się od niego zgodnie z wytycznymi, o których mowa w ust. 1, Jednolita Rada może wymagać podniesienia kwoty określonej w wymogu, o którym mowa w art. 12d ust. 2, w celu pokrycia kwoty określonej w wytycznych wydanych zgodnie z niniejszym artykułem.
4. Podmiot, który nie posiada dodatkowych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, których posiadania oczekuje się od niego na podstawie wytycznych, o których mowa w ust. 1, nie podlega ograniczeniom, o których mowa w art. 141 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 12g

Stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w odniesieniu do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełniają wymogi określone w art. 12d–12f na zasadzie skonsolidowanej, na poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, dotyczący podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadającego siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim na poziomie skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa Jednolita Rada, po konsultacji z grupowym organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz z organem sprawującym nadzór skonsolidowany, na podstawie wymogów określonych w art. 12d–12f, oraz na podstawie tego, czy należące do grupy jednostki zależne z państw trzecich mają zostać odrębnie poddane restrukturyzacji i

uporządkowanej likwidacji zgodnie z planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 12h

Stosowanie wymogów wobec podmiotów niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Instytucje, które są jednostkami zależnymi podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a same nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, spełniają wymogi określone w art. 12d–12f na zasadzie indywidualnej.

Po konsultacji z właściwymi organami i EBC Jednolita Rada może podjąć decyzję o zastosowaniu wymogu określonego w niniejszym artykule do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) dyrektywy 2014/59/UE, będącego jednostką zależną podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz która sama nie jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Stosowanie wymogu, o którym mowa w art. 12a ust. 1, dotyczącego podmiotów, o których mowa w ust. 1, podlega następującym warunkom:

- a) podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia skonsolidowany wymóg, o którym mowa w art. 12g;
- b) suma wszystkich wymogów, które mają zostać zastosowane w odniesieniu do jednostek zależnych grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zostaje pokryta wymogiem skonsolidowanym, o którym mowa w art. 12g, lecz nie przekracza wartości tego wymogu, chyba że wynika to wyłącznie ze skutków konsolidacji na poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 12g ust. 1;
- c) wymóg spełnia kryteria kwalifikowalności określone w ust. 3;
- d) wymóg nie przekracza wkładu wniesionego przez jednostkę zależną do skonsolidowanego wymogu, o którym mowa w art. 12g ust. 1.

3. Wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, spełnia się za pośrednictwem jednego lub większej liczby następujących elementów:

- a) zobowiązań, które:
 - (i) są emitowane na rzecz podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przez niego nabywane;
 - (ii) spełniają kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 72a, z wyjątkiem kryteriów określonych w art. 72b ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) w standardowym postępowaniu upadłościowym mają niższy stopień uprzywilejowania niż zobowiązania inne niż zobowiązania kwalifikowalne na potrzeby spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych, które zostały wyemitowane na rzecz podmiotów innych niż podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i które zostały nabyte przez te podmioty;

(iv) podlegają prawu do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 21, które jest zgodne ze strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności nie mając wpływu na kontrolę sprawowaną nad jednostką zależną przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) kwalifikowalnych instrumentów funduszy własnych wyemitowanych na rzecz podmiotów innych niż podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nabytych przez te podmioty, jeżeli stosowanie prawa umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 21 nie ma wpływu na kontrolę sprawowaną nad jednostką zależną przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Za zgodą Jednolitej Rady wymóg, o którym mowa w art. 12a ust. 1, może zostać spełniony poprzez udzielenie przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz jego jednostki zależnej gwarancji, która spełnia następujące warunki:

a) gwarancja została udzielona w kwocie co najmniej równoważnej kwocie wymogu, który zastępuje;

b) gwarancja jest uruchamiana, gdy jednostka zależna nie jest w stanie spłacić swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności bądź gdy w odniesieniu do tej jednostki zależnej dokonano ustalenia zgodnie z art. 21 ust. 3, w zależności od tego, która z tych sytuacji będzie miała miejsce wcześniej;

c) gwarancja jest zabezpieczona za pośrednictwem uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/47/WE na co najmniej 50 % jej wysokości;

d) gwarancja i uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń finansowych są regulowane przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba jednostki zależnej, chyba że Jednolita Rada stwierdziła inaczej;

e) zabezpieczenie gwarancji spełnia wymogi art. 197 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które – po dokonaniu odpowiednio ostrożnych redukcji wartości – jest wystarczające do pełnego pokrycia kwoty objętej gwarancją;

f) zabezpieczenie gwarancji jest wolne od obciążeń, a w szczególności nie jest stosowane jako zabezpieczenie jakiegokolwiek innej gwarancji;

g) zabezpieczenie posiada efektywny termin zapadalności, który spełnia ten sam warunek zapadalności jak warunek, o którym mowa w art. 72c ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz

h) nie istnieją żadne bariery natury prawnej, regulacyjnej lub operacyjnej dla przeniesienia zabezpieczenia z podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do odpowiedniej jednostki zależnej, również w przypadku, gdy wobec podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęto działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 12i

Odstępstwo od stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w odniesieniu do podmiotów niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Jednolita Rada może w pełni odstąpić od stosowania przepisów art. 12h w odniesieniu do jednostki zależnej podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadającego siedzibę w uczestniczącym państwie członkowskim, jeżeli:

- a) zarówno jednostka zależna, jak i podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadają siedzibę w tym samym uczestniczącym państwie członkowskim;
- b) podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia wymóg, o którym mowa w art. 12g;
- c) nie istnieją obecnie i nie są oczekiwane w przyszłości istotne przeszkody natury praktycznej lub prawnej dla szybkiego przeniesienia funduszy własnych lub spłaty zobowiązań przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz jednostki zależnej, w odniesieniu do których dokonano ustalenia zgodnie z art. 21 ust. 3, w szczególności jeżeli wobec podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęto działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

*Artykuł 12g
Naruszenia wymogu*

1. Jednolita Rada i inne odpowiednie organy odnoszą się do przypadku jakiegokolwiek naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych przez podmiot, stosując co najmniej jeden z poniższych środków:
 - a) uprawnienia do ograniczenia lub usunięcia przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 10;
 - b) środki, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE;
 - c) środki wczesnej interwencji zgodnie z art. 13;
 - d) kary administracyjne i inne środki administracyjne zgodnie z art. 110 i 111 dyrektywy 2014/59/UE.
2. Jednolita Rada, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy uczestniczących państw członkowskich konsultują się ze sobą podczas wykonywania uprawnień, o których mowa w ust. 1 lit. a)–d).”;
6. w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jednolita Rada podejmuje działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do jednostki dominującej, o której mowa w art. 2 lit. b), jeżeli spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 18 ust. 1.”;
 - b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Niezależnie od faktu, że jednostka dominująca nie spełnia warunków określonych w art. 18 ust. 1, Jednolita Rada może podjąć decyzję w sprawie

działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do tej jednostki dominującej, jeżeli jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jeżeli co najmniej jedna z jej jednostek zależnych będących instytucjami i niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia warunki określone w art. 18 ust. 1, i – z uwagi na jej aktywa i zobowiązania – jej upadłość zagroziłaby instytucji lub grupie jako całości, a działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do tej jednostki dominującej jest konieczne w celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji takich jednostek zależnych będących instytucjami lub w celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy jako całości.”;

7. słowa „odpowiednich instrumentów kapitałowych” w art. 18 ust. 1 lit. b) zastępuje się słowami „odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

8. art. 20 ust. 5 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) jeśli wykonywane jest uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 21 ust. 7, pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej zakresu umorzenia lub obniżenia wartości instrumentów właścicielskich, a także zakresu umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych;”;

9. w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Umorzenie i konwersja instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

b) słowa „instrumentów kapitałowych” w ust. 1 zdanie pierwsze zastępuje się słowami „instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

c) słowa „instrumenty kapitałowe” w ust. 1 lit. b) zastępuje się słowami „instrumenty kapitałowe i zobowiązania kwalifikowalne”;

d) słowa „instrumentów kapitałowych” w ust. 3 lit. b) zastępuje się słowami „instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

e) słowa „instrumentów kapitałowych” w ust. 8 akapit drugi zastępuje się słowami „instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli co najmniej jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, został spełniony, Jednolita Rada, stanowiąc na mocy procedury określonej w art. 18, ustala, czy uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych mają być wykonane indywidualnie czy też, zgodnie z procedurą na mocy art. 18, w połączeniu z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Z uprawnienia do umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych niezależnie od działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji można skorzystać wyłącznie w odniesieniu do zobowiązań kwalifikowalnych spełniających warunki, o których mowa w art. 12 ust. 3 lit.

a), z wyjątkiem warunku dotyczącego rezydualnego terminu zapadalności zobowiązań.”;

g) w ust. 10 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) kwotę główną zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w ust. 7, umarza się lub dokonuje się jej konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub przeprowadza się oba te działania, w zakresie, w jakim jest to konieczne dla osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 14, lub do maksymalnej możliwości pokrywania strat przez odpowiednie zobowiązania kwalifikowalne, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa.”.

Artykuł 6
Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie zmieniające wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się po upływie 18 miesięcy od dnia jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący